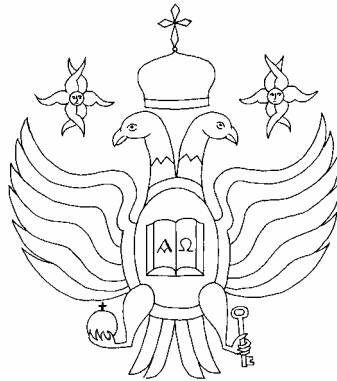

† MITROPOLITUL IOSIF

SCRISOARE PASTORALA

LA NASTEREA DOMNULUI

2004

CATRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL
SI POPORUL DREPTSLAVITOR
DIN ÎNTREAGA MITROPOLIE

„ Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a
unora ca aceștia este împărăția cerurilor.»
Mt. 19, 14

Prea Cucernice Părinte,
Iubiți Credincioși,

Am petrecut și anul acesta în post și rugăciune timpul de pregătire pentru a întâmpina marele praznic al venirii în lume a Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel „de-o-ființă cu Tatăl”. El este Cuvântul Cel Viu al lui Dumnezeu, „prin Care toate s-au făcut” - cum mărturisim în Crez. Ne pregătim pentru a putea primi din nou vestea cea bună a Întrupării lui Hristos și a înțelege această taină a tainelor descoperită nouă de bunătatea lui Dumnezeu : și anume, că Dumnezeu se face Om asemenea nouă, după firea omenească, ca pe noi să ne ridice la asemănarea cu El prin *harul* pe care prin Întrupare îl revarsă asupra noastră și a întregii făpturi. Hristos vine spre noi, în umanitate, pentru a-i descoperi omului cum să se apropie de Împărăția cerurilor pe care o și aduce în lume prin nașterea Sa din Fecioara Maria. O aduce în lume, dar și în sufletele noastre : „...Că iată, împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Lc. 17, 21).

Prin cuvântul pe care l-a lăsat apostolilor și ucenicilor și tuturor celor ce vor crede în El, cuvânt cuprins și-n Evanghelie, Hristos ne pregătește pentru a-L putea primi printre noi și înlăuntrul nostru ca pe însăși Împărăția cerurilor.

Toată viața noastră de fapt, de la naștere și botez până la moarte, este o **pregătire** a marii întâlniri, față către față, cu Hristos mai întâi și apoi cu Părintele Ceresc, cu Dumnezeu Cel lăudat în Sfânta Treime. În Postul Crăciunului trăim pregătirea primirii și întâlnirii cu Hristos ca o imagine și anticipare a întâlnirii celei din urmă cu Hristos Care va veni să judece lumea, să întâlnească față către față pe fiecare. Ne pregătim și luptăm, cu post și rugăciune, mărturisindu-ne păcatele, pentru a fi găsiți cu haina sufletului curățată, înălbită. Căci pentru aceasta vine în lume acum, Copilul Hristos, să ne aducă pace, iertare și spălare de păcatele noastre, și bucurie.

Știm că nu numai prin efortul nostru sufletul ni se curățește de necredință și păcate, ci mai ales prin *harul* pe care Cel Nou-născut îl

revarsă asupra noastră și în noi prin Duhul Sfânt, în dar. Hristos ne iartă ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat, iertarea fiind deplină. Avem nevoie de această curăție pentru a-L putea vedea și primi cu ochii sufletului și cu credință pe Hristos.

Duminică de duminică și în fiecare sărbătoare mulțumim lui Dumnezeu pentru darul iertării, pentru toate darurile sufletești și trupești pe care ni le-a dat și pe care ni le-a descoperit prin Fiul Său, în Biserica Sa cea sfântă, din care, iată, ne adăpăm și ne hrănim încă din fragedă pruncie.

Să nu uităm că Dumnezeu ne mai face parte de un alt mare dar, de neprețuit pentru om, și anume copiii. „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriti, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor*” (Mt. 19, 14) - ne spune Mântuitorul, înțelegând prin aceasta că **ni-l încredințează pe copil ca apoi să I-l încredințăm noi Lui**. Copilul care se naște din noi nu este rodul întâmplării sau numai al propriei noastre dorințe, ci el vine prin darul nașterii de prunci sădit în noi de Dumnezeu Însuși, pentru că suntem făcuți după chipul Lui și suntem împreună-creatori cu El. Primul dar pe care-l facem noi înșine lui Dumnezeu primind copilul în familie, este botezul - nașterea din nou, cea « *din apă și din Duh* » - prin care el este înfiat, adică copilul nostru devine și fiu al lui Dumnezeu.

Mulți copii se nasc azi în familiile noastre. Îi aducem la Biserică și îi botezăm. Dar apoi să nu uităm să le vorbim despre Hristos și despre legătura lor cu Dumnezeu. Să nu ni se pară că este de ajuns ceea ce am făcut, botezându-l, și că-L va cunoaște el singur pe Dumnezeu mai târziu. Dacă nu-l creștem noi cu dragoste de Dumnezeu, greu o va mai descoperi singur după aceea.

Pentru fiecare în parte și pentru toți, Părintele nostru ceresc Îl trimite în lume pe Fiul Său ca să ne pregătească pentru **Viață**. Pentru aceasta ne-a lăsat Biserica. **Hristos ne pregătește!** Dar la rândul nostru avem datoria să pregătim pe copiii noștri să vină înspre Dumnezeu. Să-i învățăm că în Hristos care se naște ne este dat să ne întâlnim cu Dumnezeu Cel adevărat, cu Părintele ceresc Care este și ni se descoperă nu în iubirea de sine, egoistă, ci în dăruirea de sine.

Iubirea de sine se vede a fi astăzi unul dintre cele mai mari și mai complexe păcate din care răul își trage multă putere în lume. Egoismul, ura

aproapelui, autosuficiența, nesimțirea în fața nevoii și suferinței celui de lângă noi, îmbogățirea fără măsură, lipsa de milă, chiar și păcatele trupești și multe alte păcate, care ne aduc moarte sufletească, vin din **iubirea de sine cea fără Hristos**. Iubirea de sine crește și se instalează în om încă din copilărie, pentru că părintele nu-l învață pe copilul său că tot ce are și ce este vine în primul rând de la Dumnezeu, în dar, fără nici un merit din partea noastră. Hristos Singur ne pregătește și ne dă putere prin ceea ce El este - Fiul lui Dumnezeu - pentru a depăși această slăbiciune și a o învinge. Și apoi, cum vom vorbi copilului de iubire și de dăruire acum la Crăciun - care este și o **sărbătoare a dăruirii** - fără să vorbim de dăruirea de Sine a lui Hristos? Facem copiilor daruri și îi învățăm să dăruiască, dar să le spunem și că darul este doar un semn al dăruirii de sine pe care Hristos ne-o arată prin venirea Sa în lume. El ne aduce un alt fel de a ne iubi pe noi înșine și un alt fel de a renunța la iubirea de sine : cunoscându-L și trăind cu El în suflet. **Îl putem pregăti, oare, pe copilul nostru în acest fel pentru viață și pentru lupta cu răul din afară și din suflet? Îl putem pregăti pentru mântuire?** Iată întrebarea pe care o pune astăzi Biserica familiei, părinților creștini. Peste tot, slujitorii Bisericii sunt alături de părinți pentru a-i ajuta și a-i sluji în educarea și transmiterea credinței copilului botezat. Ajutați-i și lucrați împreună cu ei la educarea copiilor.

Prin ieslea cea sărăcicioasă a Betleemului, Hristos ne aduce Viața cea mai presus de viață, Lumina cea mai presus de lumină, Adevărul cel mai presus de orice adevăr. El se face „*Calea, Adevărul și Viața*” noastră. Să-i hrănim pe copiii noștri cu hrana tare a credinței, pregătindu-i pentru viața care-i așteaptă și aici, în lumea aceasta, neuitând că cea de aici ne pregătește pentru cea de dincolo, a cărei poartă ne-o deschide Hristos prin nașterea Sa astăzi în lume.

Vă doresc dumneavoastră tuturor Sărbători fericite și un An Nou cu bucurie și binecuvântare de la Dumnezeu! La mulți ani !

† Mitropolitul Iosif

Paris, Nașterea Domnului 2004